

Bilag 3.

Sagførerraaet.

København, den 30. September 1931.

I Fortsættelse af sine tidligere Henvendelser i Anledning af Forslaget til Lov om Ændringer i og Tilføjelser til Lov om Rettens Pleje tillader Sagførerraaet sig herved at fremkomme med følgende yderligere Bemærkninger.

I. Om Sagføreres Beskikkelse. Som Forslaget blev vedtaget ved 2den Behandling i Folketinget i Foraaret 1931, giver det Hjemmel for 2 Arter af Sagførerbeskikkelse — som Landsretssagfører og som Sagfører ved Underret. For begge Beskikkelser er Eksamenskravet det samme, men Kravene til Uddannelse gennem tidligere Virksomhed er forskellige, hvorhos Landsrettens Erklæring om, at den paa-gældende er egnet til at faa Beskikkelse som Landsretssagfører, er en Betingelse for saadan Beskikkelses Meddelelse.

Sagførerraaet har tidligere udførligt redegjort for, hvorfor der efter Raadets Flertals Opfattelse kun bør findes en enkelt Art af Sagførerbeskikkelse. Overfor det vedtagne Forslag gør Raadet opmærksom paa, at der utvivlsomt tillægges Landsretsprøven overdreven Betydning. Det gælder for denne Prøve som for den Højesteretsprøve, som nu efter Forslaget vil bortfalde, at Prøven ikke er et egnet Middel til at sikre, at kun særlig kvalificerede faar Adgang til Skranken; det samme gælder den Erklæring, som efter Forslaget skal kunne opnaas hos Landsretten uden forud-gaaende Udførelse af tre egentlige Prøvesager, og Indførelsen af denne Form for Erklæring frembyder efter Raadets Formening andre alvorlige Betænkeligheder, bl. a. gennem den Ulighed i Vilkaarene for Erhvervelse af Landsretssagførerbeskikkelse, som derved vilde blive indført.

Selv om Raadet altsaa stadig maa anse den Ordning for den bedste, som kun hjemler en Art af Sagførerbeskikkelse og ikke betinger Beskikkelsens Meddelelse af Aflæggelse af en Prøve, er Raadet dog opmærksomt paa, at det under de foreliggende Forhold kan være vanskeligt at gennemføre en saadan Ordning. Det gælder nemlig om adskillige af de Virksomheder, som efter Forslagets § 122 vil kunne komme i Betragtning som givende Adgang til Beskikkelse som Sagfører ved Underret, at de ikke kan anses for at give nogen fyldestgørende Uddannelse til Sagførervirksomheden, og Raadet forstaar, at det er andre Sagførerstillingen i og for sig uvedkommende Hensyn, som fører til, at man indenfor Administrationen fastholder Ønsket om, at disse Stillinger dog skal kunne komme i Betragtning ved Meddelelse af Sagførerbeskikkelse. Under disse Omstændigheder vil Raadet mene, at den forsvareligste Ordning vil være den, at der under de Betingelser, som nævnes i § 121 — med Undtagelse af Kravet i Paragraffens sidste Stykke om en Erklæring fra Landsretten — og i § 122, meddeles Beskikkelse som Sagfører, men saaledes, at medens den, som opfylder Betingelserne i § 121, straks bliver mødeberettiget for Landsret, bliver den, som kun opfylder Betingelserne efter § 122, først mødeberettiget for Landsret efter tre Aars Virksomhed som Sagfører ved Underret. Raadet skal herved særlig gøre opmærksom paa, at Erfaringerne fra Tiden efter Lovens Ikrafttræden i 1919 stadig tydeligere viser, at der er store Betænkeligheder ved at opretholde en Sagførerbeskikkelse, som kun giver Adgang til Møde for Underret. Før 1919 gjorde dette sig ikke saaledes gældende, idet Underretternes Competence ikke var begrænset til Sager af forholdsvis ringe økonomisk Betydning. Det er overfor Raadet gentagende og med stor Styrke hævdet af de Sagførere ved Underret, som er beskikkede